

Vinnande novell Palmlandsskolan 2024

Daniel Mansourian Salmasi 8b

Motivering:

Aktuellt och angeläget ämne. Skrivet med driv och känsla för novellens dramaturgi.

FLYKTEN

Marken vibrerade och husen i den lilla byn skakade av de inkommande fordonen. Den lugna Oktobermorgonen hade tagit en drastisk vändning.

Filip väcktes av det massiva oljudet, han steg hastigt upp från sängen, tog på sig ett par byxor och sprang ner till sin syster och mamma. Under de senaste dagarna hade hans lillasyster Inessa sovit nere hos mamma, för att ljudet från bomberna hade varit för obehagligt för den lilla flickan. När Filip kommer ner till första våningen ser han hur mamma och Inessa håller på att klä på sig ytterkläder. Med en hastig rörelse visar mamma att han ska göra detsamma. Mamma hade varit väldigt orolig de senaste dagarna för en eventuell invasion av byn, så hon var redo. Innan familjen lämna huset sprang Filip till vardagsrummet och kom tillbaka med en gammal bild på deras pappa. Han tänkte inte lämna utan sin pappa. Barnens pappa hade varit en soldat för 10 år sedan när barnen var små hade han mystiskt försvunnit vid gränsen till Ryssland. Enda sedan dess hade familjen trott att han var bortgången. Det ända minnet barnen hade av honom var dessa porträtt.

Utanför den lilla trästugan var det kaos, familjer som flydde för sina liv, ryska soldater som sprang efter. Mamma höll Inessa stadigt i ena handen och en korg med förnödenheter i den andra. Mitt i kaoset såg Filip en förbispringande man och ställde sig i vägen för att få honom att stanna. "Vad är det som händer?" frågade Filip. "De anfaller byn" svarade mannen. Med ett hastigt blickutbyte mellan båda syskonen visste barnen att dem behövde ta sig till hämtningsområdet på andra sidan byn. Mamma pekade på ett högt torn som var en markering för där det skulle komma hjälpfordon som skulle evakuera byn vid ett eventuellt anfall. Den tätbebyggda byns gator översvämmades av människor och skrik. Inessa kände sig överväldigad av tumultet. Man hörde barns skrik och öronbedövande explosionerna hade bara trappat upp sedan gryningen.

Familjen försökte röra sig framåt i den tjocka folkmassan, men förgäves. Det var omöjligt att ta sig förbi allt folk som trängdes. När Filip höjde blicken mot skyn fick han syn på något glödande i luften. Filip märkte att det glödande föremålet blev större och större, och till slut syntes ett brinnande Jetflygplan som störtade mot marken. Filip var inte den enda som såg detta, majoriteten av folkmassan hade upptäckt flygplanet som var på väg mot folkmassan. Paniken var stor och människor skrek av rädsla. Filips hjärta dunkade och hans händer var blöta av kallsvetten. Adrenalinet flödade genom hans ådror, det var som att han fick ny kraft i alla hans muskler. Ju närmre flygplanet kom till marken, desto tydligare blev det för folkmassan på marken vart det skulle landa. Och det var på väg rakt mot Filip och hans familj.

Filip behövde göra något, han tänkte inte låta sin familj dö på detta brutala vis. Med den nyfunna kraften i hans ben sprang han mot sin mamma och lillasyster. Filip slängde sig över

mamma och Inessa så dem skulle undvika vraket. Allt skedde i ett enda svep, det enda känslan Filip kunde Scanna QR-koden för att se studentens namn. Daniel uppfatta var den intensiva hettan mot sina ben. Överlevnadsinstinkten aktiverades och han försökte fly undan den enorma hettan, men han var fast. Filip försökte flera gånger med all kraft som han hade kvar i hans uttröttade ben men förgäves. Ju mer han försökte desto tröttare blev han, till slut började det mörkna i hans ögon. Filip hade gjort sitt, han hade räddat sin kära mor och syster han. Han hade gett sitt liv för deras, han hade lyckats. Och när pojken äntligen accepterade sitt tragiska öde, stängde ögonen för att insomna för gott.

Filip kände att hettan mirakulöst nog minskade och att det plötsligt slutade göra ont. När den trötta pojken öppnade sina ögon såg en man som stod över honom med en stor röd brandsläckare i händerna. Det var någonting underligt med denna man, det kändes som att Filip hade sätt honom innan. Mannen kändes familjär men på ett mycket avlägset vis. Mannen bar upp honom och hjälpte Filip på hans fötter, springandes kom mamma och Inessa från en ambulans som sken med blågula lampor. Filip föll in i mammas armar, hon viskade om hur tacksam och stolt hon var över Filips mod.

Dem var säkra, i alla fall för stunden. Familjen hade blivit flyttade till en bunker under jord mitt i byn. Det var fullpackat i det lilla sten rummet som egentligen var menat för ca 20 personer men som hade tredubblats på grund av konflikten över jord. Mitt i rummet stod det ett bord med en karta över byn ovanpå. Folket i byn samlades runt bordet och mitt i bordet stod samma man som hade räddat Filip några timmar tidigare. Mannen var blond och bredaxlad, med ett ansikte som Filip fortfarande tyckte kändes speciellt. Medans slag över deras huvuden ökade intensitet, berättade den mystiska mannen om deras flyktplan. En grupp på 60 människor skulle ta sig genom en by utan att bli upptäckta eller sedda, detta var svårt men inte omöjligt.

En plan var gjord, gruppen skulle splittras i två och oturligt nog fick inte mamma vara i samma grupp som Filip och Inessa. Anledningen var att det skulle bli för svårt med att ha hela familjer i samma grupper. Dock var Filip och Inessa i den grupp som leddes av den mystiske mannen... Efter en lång och smärtsam kram hade mamma sagt tillfälligt farväl till Filip och Inessa det var dags att röra på sig. Filip kände en tomhet när mamma hade lämnat rummet, det fanns dock ingen tid att sörja för att han också hade en resa att klara.

När Filip och Inessa gick upp för trapporna som ledde till bunkern kände de en stark känsla av sorg. Resan till hemtningszonen var oväntat fridfull, soldaterna hade förflyttats till den södra sidan. Det var dock en grupp soldater som var kvar i byn och patrullerade. Oturligt nog stötte just Filip och Inessa på dessa soldater på väg till hämtningszonen. Soldaterna riktade sina tunga vapen mot barnen och var redo att skjuta skoningslöst. Inessa kröp in i Filips famn och båda ungarna stängde deras ögon.

Just när slutet var nära kom just den mystiska mannen bakifrån och anföll soldaterna bakifrån. Han försökte slåss med dem, Filip la märke till att mannens vanligtvis blonda långa lockar hade blivit mörkare av allt blod som han fått på sig. Medans mannen knappt höll nere båda soldaterna skrev han ett ord. Fly!, Filip tvekade inte han tog sin lillasyster i handen och la benen på ryggen och sprang därifrån det snabbaste han någonsin sprungit. När barnen anslöt

sig till gruppen hörde dem ett högt ljud som fick fåglarna på flykt och barnens tårar att flöda. Mannen var död, Filip visste det Inessa visste och mamma visste det. Filip höjde blicken mot skyn och sa en mening som han själv inte i sina vildaste drömmar skulle sagt. "Han var vår pappa". Mamma höjde blicken mot Filip och instämde med tårar i ögonen.

Den lilla charmiga byn i utkanten av Ukraina som en gång hade varit deras hem var helt förstörd. Husen som brann, de sotiga gatorna som var blodstänkta detta var inte deras hem längre. Med en sista blick mot byn insåg Filip att hem inte var i byggnader eller gator. Utan att hem fanns i ens nära och kära.